

Lotgevallen rond een locomotief

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in het toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een kloppjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hongkong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheim agent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Lotgevallen rond een
locomotief*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1956
© Willy van der Heide, 1956
© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015
© Omslagbeeld: Frans Mettes
Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 2723 3 (paperback)

ISBN 978 90 499 2755 4 (e-book)

NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

...Je rolt van het een in het ander...

Arie Roos zat in het open venster van hun hotelkamer op de twaalfde etage van het Excelsior Hotel in Hollywood, Californië, en keek neer op de kleurige, woelige drukte van... Sunset Boulevard. Hij had zijn dikke benen opgetrokken, hield zich met één hand vast aan een raamstijl en leunde ver naar buiten, om beter naar iets te kunnen kijken dat vlak onder hem gebeurde.

'Arie!' zei Jan Prins, die aan een tafeltje met een potloodje een kolom cijfers had zitten optellen. 'In vredesnaam, Arie...waarom zit je toch alsmaar in dat open raam?'

Bob Evers, die op bed weer een serie Amerikaanse stripverhalen lag door te lezen, keek op:

'Inderdaad,' zei hij. 'Je beseft zeker niet hoeveel licht je ons beneemt met die kolossale omvang van je?'

Jan Prins schurkte even met zijn schouders, of hij juist een koude rilling had gekregen.

'De manier waarop hij nu al een uur lang naar buiten hangt te balanceren, bezorgt me de sidderzenuwen. Zit je soms te studeren voor een rol in een griezelfilm, Arie? Het is hier de twaalfde etage... denk je eraan?'

'En wat zou dat?' informeerde Arie, zijn sproetig gezicht naar hem toewendend. 'Een plof van de twaalfde etage is niet gevaarlijker dan van de zesde, lijkt me.'

'Jij praat er maar makkelijk over,' vond Bob, zich op zijn andere zijde wentelend. 'Als je zo'n enorm gewicht hebt als jij, moet je er voorzichtig mee zijn. Als wij uit een raam vallen, is de schade te overzien. Als jij vanuit de twaalfde verdieping naar beneden suist...'

'...staat de klap gelijk met de ontploffing van zeventien honderd ton trinitrotoluol oftewel TNT,' vulde Jan aan.

Bob sloeg met de platte hand op zijn hoofdkussen.

'Dat,' verklaarde hij, 'is volgens mij één van de grote leemtes in de wetgeving. Een log gevaarte als Roos hier mag zo maar in een trein of auto gaan zitten zonder dat het voertuig een blauw flikkerlicht moet dragen, of twee rode vlaggen voorop. Wat is ook weer de formule voor arbeidsvermogen van beweging?'

Dat soort dingen wist Jan Prins altijd op een prik:

‘De massa in kilogrammen maal het kwadraat van de snelheid in meters geeft het arbeidsvermogen in kilogrammeters.’

‘Alsjeblief!’ zei Bob, met een uitdrukking vol handgebaar. ‘Denk je de massa Roos eens in, met een snelheid van zeventig kilometer per uur in een tweedehands fordje tegen een der pijlers van de Eiffeltoren in Parijs oprijdend. De verwoesting is niet te overzien.’

‘Ik ben het met je eens,’ zei Jan, ‘dat in unieke gevallen, zoals dat van Roos hier, een duidelijke waarschuwing behoort te worden aangebracht, evenals bij het transport van dynamiet of geprefabriceerde brugoverspanningen, zoiets als:

‘PAS OP! LOGGE MASSA IN BEWEGING!’

Arie hoorde dat alles aan met een vergenoegde uitdrukking op zijn sproetig vollemaansgelaat. Hij wurmde een mollige knuist in een broekzak, haalde er een handvol Droste-pastilles uit en begon de papertjes eraf te pellen.

‘Het grote verschil tussen mij en jullie is natuurlijk,’ verklaarde hij, zijn kaken dichtklappend rond enkele flikken, en met volle mond verder pratend, ‘dat ik zoveel mogelijk mijn hersens gebruiken zo weinig mogelijk mijn gewicht. Bij jullie is het omgekeerd. Ik voel, naarmate ik ouder word, hoe langer hoe meer de wijsheid aan van de Chinese filosofen. Dikheid en omvang zijn daar een teken van maatschappelijke belangrijkheid. Neem jullie nou. Jan is de hele dag bezig met rekenen en zich afvragen of hij de dag tevoren niet een kwartje méér had kunnen uitsparen. De rest van de tijd perst hij broeken op, poetst-ie schoenen die tóch de volgende dag weer smerig zijn, en vraagt-ie zich af of-ie geen extraatje zou kunnen verdienen als hij de eindjes van zijn afgeknipte nagels bij elkaar ging sparen.’

‘Ik zal jou eens even wat vertellen...’ begon Jan Prins, die warm liep. Arie hief een machtige hand en ging voort:

‘En die verwaten, aankomende Amerikaan daar op bed verslingert zijn tijd en verstand aan het lezen van stripverhalen, of het lezen van de baseball-uitslagen in de krant en...’

Bob Evers gaf een luide huil, keek op zijn horloge, dook van het bed af en stortte zich op het televisietoestel.

‘De Dodgers zijn al een kwartier bezig! Hadden jullie me niet kunnen waarschuwen?’

Arie Roos keek Jan veelbetekenend aan en maakte een veelzeggend

handgebaar naar Bob, die geknield voor het hoteltelevisieapparaat wanhopig afwachtte tot de lampen warm werden en het beeld van zijn geliefde baseballteam op het scherm zou verschijnen. Jan en Arie interesseerden zich maar matig voor baseball... de hartstocht daarvoor was een typisch Amerikaans verschijnsel dat hen betrekkelijk koel liet. De koortsachtig voortratelende stem van de verslaggever begon door de hotelkamer te tetteren.

‘Nee,’ zei Arie. ‘Elke overvloedige lichamelijke arbeid vind ik uit de boze. Ik doe het anders. Ik denk. Ik denk véél, lang en intens. Als ik lang genoeg denk, vind ik iets dat de moeite waard is, gedaan te worden. Dan ga ik denken over de meest economische wijze om dat te doen en pas dan dóe ik het. Als ik nu een glas water had, bijvoorbeeld, zou ik je dat overtuigend kunnen bewijzen.’

Jan Prins legde zijn potlood neer. ‘Hoe?’ informeerde hij

Arie strekte een arm uit en maakte met de vingers van de hand wriemelende bewegingen.

‘Glas...’ zei hij. ‘Glas water. Dan zul je het zien.’

Jan stond op, zijn wenkbrauwen nadenkend gefronst, ging naar de aangrenzende badkamer en kwam even later terug met een glas water. Arie nam het aan, keek stomverbaasd en gaf het terug.

‘Geen gewoon water, idioot! IJswater! Anders gaat het niet.’ (In bijna elk goed Amerikaans hotel is een aparte leiding waaruit men ijswater kan tappen. Amerikanen zijn overtuigd dat zij aan de rand van het graf wankelen als zij water moeten drinken dat warmer is dan vier graden Celsius, een tandenborstel moeten gebruiken die niet in luchtdicht cellofaan is afgeleverd, of een keer van tafel opstaan zonder zich helemaal rond te hebben gegeten.) Jan kwam terug met een glas ijswater dat van buiten al mistig begon te beslaan. ‘Hier dan. Is dit goed?’

‘Prima,’ zei Arie tevreden, nam enkele dankbare slokken en hield het glas tussen hemzelf en Jan in. ‘Kijk, ik had trek in een glas ijswater. Met mijn hersens gebruiken en een beetje praten krijg ik ijswater door hier rustig te blijven zitten en...’ Jan Prins kneep de lippen opéén, zette de vuisten op zijn bekkenbotten, haalde even diep adem, bedacht zich dan, keerde zich op zijn hakken om en ging grimmig zitten optellen, Arie lachte luid.

‘Dat gelach van jou,’ zei Jan zuur, ‘doet me denken aan het geblaf van dikke zeehonden in een diertuin.’

Arie sloeg de ogen omhoog naar de strakblauwe Californische hemel, en strekte één arm met het glas erin, terzijde in een redenaarsgebaar.

‘Dit alles bewijst slechts, geacht publiek, dat mensen steeds gaan bekvechten als zij zich vervelen. Hoewel het mij een raadsel is hoe iemand als Jan Prins zich kan vervelen, zolang hij wat te rekenen heeft.’

Jan Prins hief het hoofd op en zei heftig:

‘VAL NIET UIT DAT RAAM! Dat is alles wat ik vraag. Ik krijg er de zenuwen van. Waarom zit je toch alsmaar in dat raam?’

‘Omdat,’ zei Arie, ‘ik niet geloof in het bestaan van toeval. Twee dagen geleden zat ik hier net zo. Bob lag op bed en las comics. Jij zette knoopjes aan je overhemden. Toen ging ik een krantje kopen en daarmee begon dat rare Hollywoodavontuur, bij ons nu bekend als ‘Het Vreemde Krakeel in Californië’. En nu hoop ik maar dat er wéér iets gaat gebeuren.’

‘Ga dan alsjeblieft een krant kopen,’ ried Jan.

Er was even een luwte in de verhitte baseball-strijd. Bob Evers, die blijkbaar het laatste deel van hun gesprek had gevolgd, wendde zijn hoofd half om.

‘Die Kelly zou ons hier toch komen opzoeken?’

‘Man, die Kelly is ons bestaan al zowat vergeten. Uit het oog-uit het hart; zo gaat het in dit harteloze Hollywood.’

De telefoon naast het bed begon te rinkelen.

‘Hallo?’ zei Jan Prins. ‘Wat...? Laat maar boven komen.’ Hij hield de hoorn even vast, en begon te lachen.

‘Kelly,’ zei hij, ‘is beneden. Komt naar boven.’

Bob zette het televisietoestel af en kwam overeind. ‘Kelly...? Ik ben benieuwd wat *die* op zijn lever heeft.’

‘Je weet nooit...’ zei dikke Arie. ‘Je weet nooit. Je rolt nu eenmaal in het leven van het een in het ander.’

‘Met een figuur als het jouwe rol je gemakkelijk, dat scheelt.’ Arie zuchtte:

‘Een dezer dagen begin ik aan een vermageringskuur. Dat zal een klap voor jullie zijn. Dan moet je een hele ris helemaal nieuwe moppen bedenken.’

‘Zijn we allang mee klaar,’ verklaarde Bob. ‘Niet, Jan?’ Jan grinnikte breed:

‘Reken maar. We hebben altijd zijn sproeten nog.’

De chef van de studio-politie van Sonora Films, met wie zij kort tevoren zulke merkwaardige en lachwekkende avonturen hadden beleefd, gooide de deur van hun hotelkamer open, en bleef eventjes in de ope-

ning staan, zijn sigaar schuin omhoog wijzend uit één mondhoek en de handen met de duimen in de jaszakken gehaakt.

‘Wel zo,’ zei hij, en kwam langzaam naar binnen, de deur met een zetje van zijn voet achter zich in het slot werpend. ‘Hebben jullie niets beters te doen dan met dit fraaie weer hier binnen te hokken?’

‘Nee,’ zei Bob Evers. ‘Weet jij wat beters?’

Kelly trok een stoel naar zich toe, keerde het ding om en ging er schrijlings op zitten; zijn armen op de rugleuning en zijn kin weer op de armen. Zijn sigaar wees nog steeds schuin naar boven als een dreigend stuk afweergeschut. ‘Misschien, jongens. Misschien. Er is een enorm tekort aan arbeidskrachten op het ogenblik.’

Arie, nog steeds in het raam zittend, liet een kolossale zucht horen.

‘Bewaar ons. De man wil ons strikken voor een baantje.’ Kelly nam de sigaar uit zijn mond en bekeek het einde dat hij in zijn mond had gehad, aandachtig.

‘Een gewoon baantje is het niet direct.’

‘Daar hebben we ook echt geen belangstelling voor,’ verklaarde Bob, een pak stripverhalen met een smak op de vloer gooiend. ‘Wij hebben alleen belangstelling voor zéér ongewoon werk.’

‘Waarbij ons periodiek de haren te berge rijzen,’ vulde Arie aan.

‘En waarbij de schatkist wél vaart,’ besloot Jan Prins, die nog steeds achter het hoteltafeltje zat, met de onderkant van een vulpotlood op het blad tikkend. De drie jongens keken naar de studio-detective, die nu op zijn stoel heen en weer wiegde. Het was een stoel, vervaardigd uit stalen buizen en je kon er heel genoeglijk op schommelen. Dat deed Kelly dan ook.

‘Aan al die voorwaarden kan worden voldaan,’ verklaarde hij. ‘Kijk eens, dit klusje is mijzelf aangeboden, maar ik ben niet zo jong meer. Ik heb een vrouw en een handjevol kinderen en ik kan me niet veroorloven om een koffertje te pakken, op avontuur uit te trekken en niet te weten of ik om acht uur terug zal zijn of over zes maanden.’

Bob, Jan en Arie keken elkaar aan.

‘Het begint al beter te klinken,’ vond Bob.

‘Als er maar financiële muziek in zit,’ vond Jan. ‘Ik wil het gerinkel van geldstukken horen aan het einde van een avontuur. Ik moet muntjes zien. Nikkeltjes. De meeste avonturiers sterven arm. Daar zie ik niets in.’

‘Waarom?’ wilde Arie weten. ‘Als je doodgaat doet het er niets toe, of je arm of rijk bent. Of wou jij...’

Jan viel hem ongeduldig in de rede:

‘Zo bedoel ik het niet. Avontuurtje spelen gaat allemaal vreselijk leuk, zolang je jong bent. Maar word eens wat ouder... Je kunt nu eenmaal geen judogrepen toepassen met spit in je linkerarm.’

‘Dan,’ verklaarde Bob, ‘moet je onmiddellijk naar Holland terugkeren en ambtenaar worden bij de Pensioenraad of iets dergelijks.’

Dikke Arie werd verontwaardigd: ‘Als een rechtgeaard zeerover jou bezig hoorde, zou hij zich in zijn graf omdraaien. Heb jij wel eens gehoord van een piraat met een levensverzekering? Of een avonturier met A.O.W.? Of van Drie Muskietiers met kinderbijslag?’

‘Ja!’ zei Jan koppig. ‘Al die verhalen die je leest van zeerovers en avonturiers... die eindigen allemaal met begraven schatten. Waarom begroeven ze die schatten? Om er op hun ouwe dag rustig van te kunnen leven. Maar ze speelden het geen van allen klaar.’

‘Dat zeg jij,’ verklaarde Arie. ‘De avonturiers die hun schaapjes op het droge hadden, gingen juist rustig leven. Daarom hoorde je later niets meer van ze. Al die Hollandse avonturiers die naar Indië gingen en daar schatrijk werden, gingen later allemaal-heel degelijk in Amsterdam in een paleis op een gracht wonen en jonge, jonge wat een nette burgers waren dat daarna.’

Kelly stond op, op zijn horloge kijkend.

‘Als jullie klaar zijn, kom ik wel terug. Over een half uurtje of zo.’

Arie sprong uit het raamkozijn en Jan schoot van zijn stoel overeind.

‘Stop...! Hoho... We zijn al klaar.’

‘Fijn,’ zei Bob, die op zijn rug op bed lag. ‘De eerstvolgende van jullie die voor zijn beurt praat, zwiep ik persoonlijk de gang op.’

Kelly knipte een aansteker aan en stak zijn sigaar opnieuw aan.

‘Het gaat over Mexico. Over een der meest woeste en onherbergzame gedeelten van het bergland daar. Daar is enkele maanden geleden uranium ontdekt, juist als in Canada. Een goede bekende van mij is bedrijfsleider over de ontginning.’ Bob kwam uit zijn liggende houding overeind. Jan zette beide ellebogen op de tafel en de kin in zijn handen. Arie blies zijn wangen bol en liet langzaam wat lucht ontsnappen. Kelly likte aan een losgelaten blaadje van zijn sigaar.

‘Je snapt natuurlijk wel, dat de vondst van uranium in een land als Mexico direct de belangstelling heeft van de regering daar. En die regering heeft een toestemming tot ontginning verleend aan twee maatschappijen: een Amerikaanse en een...’

‘Britse?’ opperde Jan.

‘Nee,’ zei Kelly. ‘Dat is juist het amusante. Een Mexicaanse.’

‘Ligt eigenlijk voor de hand,’ zei Bob.

Kelly knikte:

‘De enige moeilijkheid voor die Mexicaanse maatschappij is alleen, dat ze niet genoeg experts hebben, dat ze geen snars van organisatie afweten en aan een uraniumontginning op grote schaal zijn begonnen of ze een snoepwinkeltje moesten opzetten. Nu is het merkwaardige van de situatie dit: de Mexicaanse regering kan met dat uranium niets beginnen... ze hebben de mensen, de technische kennis en het geld niet om atoombommen te maken. Ze hebben daar ook geen zin in. Dat uranium is dus voor hen alleen van waarde, als zij het aan het buitenland kunnen verkopen. En dat schijnt ook de bedoeling te zijn.’

Bob onderbrak hem:

‘Dus als ik het wél heb, werken daar op het ogenblik twee maatschappijen in een soort van concurrentie?’

‘Precies, ja.’

‘Maar die delven allebei uranium dat naar het buitenland gaat?’

‘Ja. De Amerikaanse maatschappij zendt haar product naar de Verenigde Staten. De Mexicaanse maatschappij heeft eveneens een leveringscontract met de Verenigde Staten.’ Bob begon te lachen:

‘Is dat om het ingewikkelder te maken?’ Kelly trok peinzend aan zijn sigaar.

‘Kijk eens... hoe de vork precies in de steel zit, weet ik natuurlijk niet, maar mijn vriend heeft me er wel zoveel van verteld, dat ik snap dat het in Mexico niet allemaal zo vreselijk eenvoudig is. Van de ene kant had de Mexicaanse regering vermoedelijk graag de exploitatie van dat uranium geheel in eigen hand gehouden, maar toen gingen de United States op hun achterste poten staan en die hebben achter de schermen in Mexico heel wat in de melk te brokkelen. Dus de Amerikanen kregen een voorlopige concessie voor één maatschappij met de toezegging dat al het door die maatschappij gedolven uranium verkocht zou worden aan de Verenigde Staten. Van de andere kant moest de Mexicaanse regering er rekening mee houden, dat er groot kabaal kon ontstaan, als enkele Mexicaanse mijnbouwmaatschappijen niet een kansje zouden krijgen, ook wat te verdienen. Om nu de geit en de kool te sparen werd een even groot stuk grond ter ontginning toegewezen aan beide ondernemingen.’

De drie jongens zaten daar even over na te denken. Na een tijdje zei Jan Prins:

‘Er kan best nog wel een hoop méér achter zitten. De bedoeling kan best zijn, dat de Mexicanen op hun gemak eerst eens willen afkijken, hoe de Amerikanen het doen om dan die methodes na te apen.’

Kelly knikte:

‘En dat is heus niet het enige, zoals nu blijkt. Want jullie weten vermoedelijk wel, dat zowat alle uranium dat op de wereldmarkt wordt aangeboden, wordt opgekocht door de regering van de Verenigde Staten. De totale productie van de nieuw ontdekte uraniumgebieden in Canada, bijvoorbeeld, is voor de tijd van vijftig jaar per contract aan de USA overgedaan. Toen de Mexicaanse regering te kennen gaf, dat zij een eigen exploitatiemaatschappij aan het werk wilde zetten, gingen de United States daarmee akkoord, onder de conditie dat al het gedolven uranium aan háár werd geleverd en niet aan een andere natie.’

‘Dus... die beide maatschappijen werken naast elkaar... los van elkaar, maar leveren aan dezelfde afnemer?’

‘Precies.’ Kelly nam de sigaar uit zijn mond en priemde ermee vooruit: ‘En nu komt de mop: beide maatschappijen zijn op dezelfde dag met hun werkzaamheden begonnen. Maar wij, Amerikanen, hebben kans gezien een berg spoorweg aan te leggen die vanaf onze mijn een railverbinding geeft met de dichtstbijzijnde Mexicaanse spoorweg.’

‘En de Mexicanen?’

‘Doen het vervoer gedeeltelijk met muilezels, gedeeltelijk in trucks met rupsbanden en nu zitten ze, naar het schijnt te knoeien met een kabelbaan.’ De muilieren vervoeren zowat niets en zijn koppig. De trucks met rupsbanden raken constant defect en kunnen niet worden gerepareerd door gebrek aan geschoolde mecaniciens en de kabelbaan is volgens de laatste berichten pas tot de helft gevorderd en die overbrugt trouwens alleen maar een der diepste en breedste ravijnen... dus dat is op zijn best nog maar een lapmiddel, want de rest van het transport moet tóch op andere manier gebeuren.’

‘Maar waarom leggen de Mexicanen ook geen railbaan aan?’ Kelly lachte:

‘Omdat zij, bij het kiezen van hun claimpositie, niet verder hebben gekeken dan hun neus lang was. Dat is gebeurd door politici in Mexico-City, die erop uit waren dát gedeelte van het mijngebied toegewezen te krijgen, dat het rijkst was aan erts. Dat er geen makkelijke manier was om dat erts vanuit de bergen naar de kust te krijgen, merkten de ingenieurs pas later. Wij, daarentegen, bekeken dat probleem vanaf het eerste begin.’

‘Allemaal duidelijk,’ zei Jan. ‘Maar wat hebben wij nu mogelijkerwijze met die hele vertoning te maken?’

Kelly grinnikte:

‘Jullie lijken me nu echt een stel snaken dat houdt van een avontuurtje... right?’

‘Right,’ erkenden ze alle drie.

‘Welnu, die vriend van mij die daar bedrijfsleider is – Bowers heet hij – heeft op het ogenblik de grootste last met zijn spoorweg. Om de haverklap worden de rails opgebroken, signalen onklaar gemaakt of bruggen beschadigd en...’

Bob zei:

‘Sabotage.’

‘Allicht. En wie daar nu precies achter zit, staat nog niet vast. Het kunnen bandieten zijn die proviand treinen willen beroven, leden van de concurrerende maatschappij, die bang zijn om een ál te slecht figuur te slaan, of zelfs buitenlandse agenten, die de hele uraniumdeling willen saboteren. In ieder geval kreeg ik de vorige week een dringend brieftelegram van Bowers met het verzoek hem te komen helpen als chef van een speciale patrouille spoorwegbewaking. Het is eigenlijk méér dan een patrouille... Een soort van combinatie van rondrijdend detectivebureau, privé-knokploegje en technische staf.’

Arie zei, vanuit het raam:

‘Met een tweeledige taak, als ik het wel heb: zorgen dat de spoorweg blijft functioneren en in de tweede plaats: er achter zien te komen wie de saboteurs zijn en die onschadelijk maken?’

‘Precies.’ Kelly smiet het restje van zijn sigaar door het open raam naar buiten, met grandioze onverschilligheid voor de uiteindelijke plaats waar dat projectiel terecht zou komen.

Hij stond op en keek de drie jongens om beurten aan: ‘Voelen jullie er wat voor?’

‘Haha,’ zei Arie droog. ‘Vraag een eend of die wat voor water voelt:

‘Hoe komen we daar?’ informeerde Jan, die vermoedelijk al in gedachten het goedkoopste vervoer zat te becijferen.

Kelly dacht even na, de stoel waarop hij had gezeten bij de rugleuning houdend en het ding op één hoek rondzwierend. ‘Je kunt een vliegtuig nemen naar Mexico-City en vandaar een auto naar de ontginning. Maar het is een machtig eind van de City af. We zitten hier in Californië...’

Jan kwam tussenbeide:

‘Kunnen we hier niet een tweedehands auto kopen en over land gaan? Dat kost ons alleen benzine en de auto blijft ons eigendom.’

Kelly gaf een knor:

‘Natuurlijk. Jullie zijn met zijn drieën. Je kunt om beurten chaufferen en om beurten slapen. Je moet een beetje grote en comfortabele wagen nemen.’

‘Stationcar,’ zei Bob kort. ‘Kunnen twee man languit achterin maf-fen.’

‘Dat is het. Hebben jullie hier nog veel te doen?’

‘Geen snars.’

‘Dus jullie willen gaan?’

‘Liever vanavond dan morgen.’ Kelly zette de stoel plat neer.

‘Kom dan mee. Ik heb een vriendje hier die ook bij me in het leger heeft gezeten en in tweedehands auto’s doet. Als die mij wat verkoopt kun je ervan op aan, dat er geen verborgen gebreken in zitten.’

Bob sprong van bed af en schopte de stapel stripverhalen eronder.

‘Vaarwel!’ zei hij. ‘Jullie heb ik voorlopig niet meer nodig. Wij gaan een eigen strip maken. In Mexico.’

Arie zuchtte en hees zijn broekriem wat op.

‘Wéér een zonnig land. Wéér meer sproeten.’

Jan Prins stond al te fronsen... blijkbaar rekenend hoeveel liters benzine ze naar schatting nodig zouden hebben, hoeveel olie en hóeveel het zou schelen als ze eten in blik meenamen in plaats van onderweg in restaurants te eten.

‘Zo zie je,’ zei Arie, terwijl ze op de express-lift stonden te wachten. ‘Je rolt van het een in het ander.’

Autorit naar Mexico

En zo rolden ze ook tegen de Lincoln Zephyr aan... gedeeltelijk omdat nergens een behoorlijke tweedehands stationwagen te krijgen bleek.

‘Een gesloten auto wil ik niet,’ zei Bob, nadat zij hun vierde vergeefse bezoek hadden gebracht aan een automarkt. Het was met dat al kwart over drie in de middag geworden. ‘Als we geen goeie combi kunnen krijgen, dan maar een vier-onder-de-kap. Een Buick of een Cadillac convertible. Met een van die linnen kappen die elektrisch omhoog en omlaag gaan.’ Een splinternieuwe auto kopen lokte geen van de drie jongens aan.

‘Doodzonde,’ oordeelde Jan Prins. ‘De manier waarop wij met auto’s omgaan en rossen... Bovendien zouden we het ding nog eerst moeten inrijden.’

Ze werden het er alledrie over eens, dat een nieuwe wagen niet in aanmerking kwam. En toen, op de vijfde automarkt, zagen ze de Lincoln staan.

‘Kijk dáár eens een knaap van een slee!’

‘Dat is een two-seater, jô!’

‘Bestaat niet... daar is-ie te lang voor.’

De wagen had een merkwaardige geel-groene tint, niet ongelijk aan de kleur van de uniformen van het Duitse Afrika-Korps van generaal Rommel.

‘Hij heeft een woestijn-camouflagetint ook.’

De lange wagen had banden met witte zijanten en toen zij er dichterbij kwamen, gaf Bob een kreet.

‘Dat is de grote twaalfcilinder! De Lincoln Zephyr!’

‘Wat is daar voor bijzonders aan?’

Kelly wist daar – omdat hij ouder was – meer van dan Bob. ‘De Fordfabrieken,’ legde hij uit, ‘maakten tot en met 1939 in een speciale fabriek deze Lincolns. Die werden met de hand gefabriceerd en zij behoorden tot de mooiste wagens die voor geld te krijgen waren. Je moet ze niet verwarren met de naoorlogse Lincoln, want dat is een gewone serie-wagen. In deze Lincolns reden de Amerikaanse presidenten zoals de nazi’s in hun Mercedes-auto’s. De FBI gebruikte grote, gesloten zwarte Lincolns als overvalwagens. Zij waren onverwoestbaar

sterk. Filmsterren waren er gek op. Deze zal ook wel van een of andere filmfiguur zijn geweest.'

Bob trok het voorportier open en staarde naar de met leer beklede voorzittingen.

'Moet je zien wat een ruimte...'

'En er zijn twee leren klapzittingen achter.'

'Dáárom is dat ding zo lang!'

De voorzittingen waren verstelbaar aangebracht op zware nikkelen rails. Achter die zittingen was een, ruimte van meer dan een meter diep, en tegen de achterwand waren twee leren klapstoelen, die uit die wand naar beneden konden klappen. De staan van de wagen liep langzaam hellend naar beneden af, in een torpedovorm. De sleuteltes zaten in het stuurslot. Arie haalde ze eraf en opende de achterbak.

'Haha... twee reservewielen die je naar buiten kunt klappen. En kijk...er zit een contact onder. Als je het wiel naar buiten klap, gaat het lampje branden. Kun je tenminste je gereedschap vinden.'

Jan vroeg aan Kelly:

'Deze wagens zijn dus solide?'

'Oersolide. Als je daarmee tegen een naoorlogse wagen opbotst, heeft je spatbord een deuk, maar de andere kun je voor oud roest verkopen. Elk spatbord ligt op twee U-balken.'

Arie bukte zich en controleerde dat. Het klopte.

'Er zit een radio in, ook nog!'

'Tja, dit is de luxe uitvoering. Vandaar ook al dat leer.'

'Zou het ding duur zijn?'

'Vast niet. Gebruikt te veel benzine.'

'Hoeveel denk je?'

Kelly aarzelde even: 'Eén op vier denk ik, gemiddeld.'

Jan Prins begon al te sputteren toen Arie hem aanstiet. 'Benzine is hier veel goedkoper dan in Holland, man! Denk daaraan. En het ding is waarschijnlijk erg goedkoop. Alleen voor óns is dit een prachtwagen omdat het ding zo stevig is.'

'De vering van deze wagens is onverwoestbaar,' zei Kelly. 'Ga er maar eens onder liggen. En dat is heel belangrijk op die gammele Mexicaanse wagen. En de banden zijn best.'

Zij scharrelden de verkoper op en vernamen dat deze Lincoln de laan uit mocht voor de kapitale somma van tweehonderd vijftig dollar. Ze lieten Jan handelen. Hij kreeg de wagen voor tweehonderd vijftentwintig, geheel gevuld met benzine en olie, onder voorwaarde dat hij

er even een rondrit mee mocht maken om de motor te beluisteren. Daar was geen bezwaar tegen. Arie en Kelly bleven wachten en Jan was tien minuten later met Bob terug.

‘Klinkt O.K.’ zei Jan. ‘Het gekke ding loopt nog honderdveertig op zijn slossen en hij ligt op de weg als een tank. Wat weegt dat geval niet?’

‘Achtthonderd kilo, schat ik,’ zei Kelly.

‘Wat! Met een linnen kap?’

‘O, ja. Het is alles zwaar staal wat er aan zit.’

‘Mag ook wel,’ zei Bob. ‘Arie Roos moet ermee vervoerd worden.’

Jan betaalde tweehonderd vijftig dollars, terwijl Arie en Bob de kap naar beneden deden. Daarna reden zij met zijn vieren naar een service-station waar ze kaarten van Californië, Nieuw-Mexico en Mexico zelf kochten. In een cafetaria bestelden ze ananassap en Kelly kraste met een ballpoint de route aan.

‘Je kunt beter zo lang mogelijk in de United States blijven. Kijk...je rijdt van hier naar Las Vegas... dan Texas binnen. Via Texarkana naar Laredo, dat is aan deze kant van de grens. Vlak over de grens, aan de Mexicaanse kant, ligt Nuevo Laredo. Vandaar rijd je naar Monterey en dan schuins de bergen in. Dan kom je in de buurt en daar vraag je maar verder. Waar ik dit cirkeltje trek, liggen de uraniumontginningen. Door Monterey loopt een spoorlijn, zoals je ziet en het is diezelfde lijn waarop een heel eind verderop het dwars spoor uitkomt. Het is daar een machtig woest en bijna onbegaanbaar bergland. Hoe je precies bij de ontginningen moet komen, zoek je zelf maar uit, dat kan ik je ook niet vertellen. Weten ze waarschijnlijk in Monterey wel, bij het station of een of ander vrachtdpot.’ Kelly keek op. ‘Wilden jullie vanavond nog vertrekken?’

‘Als het eventjes kan.’

Kelly knikte:

‘Neem dan een raad van mij aan: koop een stelletje jerrycans of andere benzineblikken en neem die achterin mee. Ook twee jerrycans water. Kijk goed uit of je genoeg gereedschap bij je hebt, je weet nooit wat er gebeuren kan. Er zijn hele eindjes op dit traject waar je in geen tientallen mijlen een garage of tankstation voorbij komt. En verder... tja, als jullie geen jongens waren van wie ik verwachtte dat ze zichzelf kunnen redden, was ik niet met dit klusje komen aandragen. Ik weet jullie namen en over een half uur zend ik een telegram af aan Bowers met het bericht dat ik jullie naar hem toe heb gestuurd. Verder nog iets dat je weten moet?’

De jongens keken elkaar aan en schudden langzaam het hoofd.

‘Niet dat ik weet,’ zei Bob ten laatste. Kelly stond op en stak een hand uit:

‘Dan ga ik terug naar de studio. Ik wens jullie het allerbeste. Ga niet met al te vreemde mannen mee en kijk goed uit voor je een woestijn oversteeft. En trap niet in luchtspiegelingen. Adios!’

Hij smakte zijn hoed achter op het hoofd en liep naar de uitgang. Maar voor hij daar was, keerde hij zich nog eenmaal om:

‘En laat me in een briefje weten hoe jullie het maken.’

‘Komt voor mekaar,’ beloofden zij in koor.

Kelly knikte en verdween door de glazen deur.

‘Wel,’ zei Arie tien tellen later, ‘dat was wat je noemt kort en krachtig. Zó zit je te vervelen en zo ben je op weg naar een woest bergland in Centraal Mexico.’

‘Wie van ons kent er eigenlijk Spaans?’ informeerde Jan. Bob liet een minachtende snork horen:

‘Je maag wrijven betekent: honger. Een drinkgebaar met je hoofd achterover is: dorst. Je rechterwang op je handpalm is: slapen. Een pistool op iemands middenrif richten betekent: handen omhoog. Woorden zijn daarbij overbodig.’

Jan werd ongedurig:

‘Laten we nou gaan kopen wat we nodig hebben vóór het te laat wordt. Eerst blikken met benzine en water.’

Om zes uur waren ze gereed met hun inkopen. Achterin de bagageruimte en in de open plaats achter de voorzittingen waren gestouwd: vier jerrycans met benzine, een jerrycan met dikke woestijn-olie, twee jerrycans met water, een extra zware autokrik, een kist met blikken worstjes, ananas, perziken, etc., een primusvergasser en een metalen koffiepot, wat eetgerei, twee stellen dikke wollen reisdekens, een tweedehands gekochte vierpersoons legertent, koffie, thee, extra batterijen voor twee grote staaflantarens en: een formidabele rol stevig manillatouw.

Daarna stoven zij in de vallende schemering terug naar hun hotel om af te rekenen en uit hun bagage te halen wat zij nodig hadden. Dat ging allemaal in de twee plunjezakken waarmee Jan en Arie aan het begin van hun FBI-avontuur in Holland aan boord van het motorjacht waren gestapt. Terwijl Jan, in hun hotelkamer, uitzocht wat voor kleren hij het beste mee kon nemen, zat Arie peinzend toe te kijken.

‘Zeg Jan, hoelang geleden zijn wij met deze twee plunjezakken uit Holland vertrokken?’

Jan hield even op met pakken en dacht even na. ‘Dat was... een week of drie geleden.’

‘Grote Columbus in een straalkano! Het lijkt wel drie maanden!’ Jan begon weer te pakken.

‘Tja, er is intussen wel het een en ander gebeurd.’ Op dat ogenblik kwam Bob opgewekt binnen.

‘De rekening is betaald...’ Hij keek naar Jans uitgestoken hand: ‘Wat moet je?’

‘De kwitantie. Voor de boekhouding.’

Bob graaide in zijn zak en haalde er de betaalde rekening uit. ‘Ha, krijgen we nu een officiële boekhouding?’

Jan vouwde het papiertje op en schoof het in een achterzak van zijn kaki shorts.

‘Ja, wat dacht je? Alle onkosten gaan van het gemeenschappelijk kapitaal af en wat er overblijft wordt weer in drieën gedeeld en is elk zijn winstaandeel.’

‘Ja, maar ho es effe... dan moeten we ook allemaal met hetzelfde bedrag beginnen.’

‘Doen we ook. Die tweeduizend dollar de man die we met die filmstunt hebben verdiend.’

‘Maar het geld dat we ieder vóór die tijd in onze zak hadden dan? Dat was voor elk van ons verschillend.’

‘Doe toch niet zo dom,’ zei Jan ongeduldig. ‘Kan me niets schelen wat je daarmee doet. Boekhoudkundig beginnen we met ieder tweeduizend dollars. Voor mijn part koop jij dadelijk een gouden polshorloge van jouw eigen geld. Ik schrijf aan onkosten alleen op wat werkelijk voor echte onkosten wordt uitgegeven. Kan niet anders, met de manier waarop jullie met geld smijten.’

‘Dus die auto...’

‘Heb ik al opgeschreven. Die betalen we met zijn drieën.’ Bob staarde Arie aan.

‘Dus we bezitten ieder één derde deel. Mooi. Ik het chassis, Arie de motor en Jan de carrosserie.’

‘Ik de motor,’ zei Jan.

‘Laten we spiertjes trekken,’ stelde Arie grinnikend voor. ‘Horen de veren nu bij de carrosserie of het chassis?’

‘Chassis natuurlijk,’ zei Jan. ‘En maak geen gein.’ Hij stond op en

trok het koord van zijn plunjezak dicht. ‘Ben jij klaar, Arie?’

‘Allicht,’ zei de dikke. ‘Ik ben niet zo’n Pietje Secuur die elk hemd precies in de plooitjes vouwt. Kunnen we nou gaan?’

‘Hebben we niks vergeten?’

‘Natuurlijk wel. Maar dat ontdekken we wel als we midden in Texas zitten.’

Zij gaven hun overvloedige bagage beneden af, voor opberging in de daarvoor bestemde hotelruimte, gooiden hun plunjezakken achter de voorzittingen en klommen in de wagen.

‘Wie rijdt het eerst?’

‘Laat mij maar,’ zei Bob. ‘Ik voel me het beste thuis in dit Amerikaanse verkeer.’

Jan klom achterin en nam op een van de leren klapzittingen plaats.

‘Jij maar vóórin, dikke. Daar is het meeste plaats.’

Bob schakelde in en de twaalfcilinder Lincoln trok weg met een donkere zoef van zijn oude, maar nog steeds soepele motor. ‘Brave Lincoln,’ zei Arie en streefde de bovenkant van het rechterportier. ‘Ik heb zin om een avontuurlijk lied te zingen.’

‘Wat voor lied?’

‘Het lied van de Amerikaanse Mariniers of zoiets...’

Bob begon rauw te brullen:

*‘From the halls of Montezu-hu-ma to the shores of Tripolis... we ‘ll
fight our nations ba-hattles on the shores and on the seas...’*

De stoplichten op Sunset Boulevard sprongen op rood. Bob trapte op de rem. Naast hem stopte een lange, open Studebaker. Vóórin zaten, naast elkaar, een jongeman met een slappe hoed en een meisje met zwarte krullen. Zij sperden allebei hun monden open en brulden het tweede couplet mee:

‘If the Army and the Na-ha-vy...’

Binnen tien tellen stonden zes kerels op het trottoir mee te brullen en achter hen hing een rood hoofd uit een portier. Het rauwe gezang bruiste Sunset Boulevard af. De stoplichten sprongen op groen. Het gezang hield op dezelfde seconde op en alle auto’s sprongen voorwaarts.

‘Vreemd volk,’ vond Arie en zette de radio aan.